

Yaşıyoruz 27

– Lütuf VELİ · 13 Şubat 2011

Aydan karşısındaydı ve iki gözü pınar olmuş ağlıyor ,ağladıkça Cengizin içi yanıyor kavruluyordu. ``Neden dedi Cengiz,kusurum neydi,sana karşı bir kabahatim mi vardı...Hem bak düğünümde de davet ettim,unutmadım ki seni.Oysa ağlaması gereken bendim,değer vermedin ki gelmedin düğünümde,bu mutlu günümde yalnız bıraktın beni...``

Aydan ,ağlamaklı gözlerle baktı durdu da bir tek kelime etmedi bu sahnede.Cengiz`in onca sitemine karşı kalktı bir buse kondurdu yanağına ``elveda`` derken.Çıkıp gitmişti sanki hayatından...Koştuysa da Cengiz kaybolmuştu,yoktu hiçbir yerde...

Cengiz kahrederek uyandı uykusundan,yanıbaşında gülen bir yüz vardı.Küçük kardeşi erkenciydi yine,belki de korkmuş...

-Abicim uyandırmadım ya seni.

-Yok bir tanem yok,kabus gördüm ondan uyandım herhalde.

-Kabus nedir abiciğim.

-Hani rüyanda gördüklerin korkutur ya seni...işte onlara kabus denir.

-Çok korktun mu abiciğim.derken abisinin saçlarını okşuyordu küçük kız.Annesi hep böyle yapardı,ondan öğrenmişti.Cengizin hoşuna gitmiş kucaklamış kardeşini yatağa almıştı sevgiyle sıktı yanaklarından ve,

-Seni yaramaz benimle yatmak mı istiyorsun,gel bakalım...

-Abiciğim bundan sonra o kızla mı yatacağın,beni yatağına almıyacak mısın...

-Almaz olur muyum güzelim buraya geldiğimde hep seninle yatacağım...hem kız sana bunu kim söyledi.

-Annem...

-Vay kıskanç cadı vay,neler de düşünüyorsun.

Küçük kız uyuyakalmıştı abisinin kollarında da Cengiz uykuyu kaçırmıştı bir kez .Usulca kalktı yataktan ,bir sigara belki kendine getirirdi.

Balkona çıktı akşamın dağınıklığı görünüyordu bahçenin herbir yanında.Direkteki bayrak sabah rüzgarının verdiği hoşlukla dalgalanıyor,Uyanan serçelerde bir telaş belki de gün kaygısı.Gukuklarda bir neşe yılmamış yorulmamış meczup gibi guguklara devam.Henüz çiğ kalkmamış bitkiler çiçekler ıslak...İki köpek yavrusu et kokusuna ziyaret ediyor bahçeyi,bir umut belki bir kemik bulmak içgüdüleriyle.Öyle de sevimli ki biri,ıslık çalınca Cengiz kafasını yukarı kaldırıyor iki ayak üstünde.Oynamak geçiyor içinden de vazgeçiyor sabahın mahmurluğuyla cengiz...Sigara son çekişten sonra atlıyor bahçeye ve biraz daha dinlenmesi gerektiğini düşünüyor Cengiz...Öyle ya bugün kına günü.Hayli zorlu geçecek düğünün ikinci günü.Gerçi daha çok kadınların günüdür ama her türlü zahmetini çekecek yine damattı... Düşündü durdu, sabahın alacasına kadar Cengiz,bir kırgınlık vardı bu sabah üzerinde.Acaba

dedi,gördüğüm rüyadan mı ki,hem annesi demez miydi,``Rüyalar tersine çıkar oğlum.``Gerçeklik payı neydi bu sözün,pek inanmazdı rüyalara , tabirlerine de... bazan iyi bir yorumcu olsa diye de düşündüğü olurdu,Cengizin.Şu an işte o anlardan biriydi...

Odaya girdi tekrar,kardeşi hafiften gülümsüyordu,uykusunda.Güzel rüya görüyordur herhalde dedi ve uyandırırım korkusuyla hemen yanındaki somyaya uzandı.Ne de olsa sabah olmuştu.Uyuyacağını da düşünemiyordu ama, kafasını uzatır uzatmaz yastığa uyku bedenini esir aldı.Sanki bitmemiş gibi rüyası,kabusu yine aynı sahne gözlerinin önünde canlanıyordu.

Ağlamış gözlerle karşındaydı Aydan da tek bir söz etmiyor ,derin ve manalı bakıyordu.Bu kez ne olursa olsun konuşacaktı. Cengiz,yaklaştı ,yaklaştı...Cengiz yakınlıştıkça Aydan uzaklaşıyordu.Avazının çıktığı kadar bağırdı Cengiz,

-Duymuyor musun beni,neden konuş muyorsun...suçum,kabahatim nedir,söyle lütfen...Yine hüznü bir bakış ve birden yok olmuştu Aydan...Cengiz olabildiğince,avazının ulaşabileceği bir sesle öyle bir bağırmıştı ki,yataktaki kardeşi korkmuş ,uyanmıştı.Yan odadaki anesi de duymuştu bu çığlığı...ağır aksak geldi ve kapıyı açtı.Oğlunun kan ter içinde kalmış halini,kızının ürkek gözlerle bakışını görünce...

-Ne o deli oğlan ,yine mi kabus gördün.Kalk elini yüzünü yıka da kendine gel az sonra kınaya gideceğiz sen hala yatıyorsun ,diye bir de sitem etti ki...Mümkün mü Cengiz`in kalkmaması.

Cengiz tüm hazırlığı yapmış,kız evine gidecek davuldan kınaya kadar her şeyi almış, dahası içinde kına yakılacak gümüş tepsiyi de tedarik etmişti...Akrabalardan birkaç genç kızı da kına yakma törenini organize etmeleri için görevlendirmişti.Gerçi normal köy düğünlerinde bu işi anne ,baba ya da sadıçlar yapardı ama burda mecburi olarak Cengiz yapıyordu.Çünkü baba yok ,anne yaşlı,sadıçlarsa hepten acemiydi...Yine iş başa düşmüş ,Cengiz organizeyi yapmıştı.

Kınaya gidecek hısım akraba ,dost yakın,mahalleli toplanmaya başlamıştı.Bu insanları kız evine götürecek birkaç münibüs ve araba ayarlanması gerekiyordu.İşte orda o yaptığından vicdan azabı çeken ve biraz da zorlamayla sadıç olmuş genç devreye girdi.Bir şeyler yapmak istiyordu zaten.Babası şöförler odası başkanymış,bir telefonla beş tane münibüsü getirtti bu delikanlı da Cengiz`in yükünü hafifletti biraz.

Saat bir gibi çıkıldı evden genellikle kız kadın ağırlıklı olarak.Öyle bir adeti vardı ki buraların,damatsız gidilirdi kına evine ...KADINLAR ,KIZLAR EĞLENİR ,OYNAR GELECEKLERİ ZAMAN KINA TÜRKÜSÜYLE GELİNİN BAŞINDA KINAYI YAKAR ve gelinin başında kınayı paylaşma kavgası başlar ,kapabilen bir parça kınayı şanslıdır...

Yine o vakit gelmiş ,yanık sesli kızlardan biri elinde bir tepsi ,tepsinin içinde kına ve yanan mumlarla başı beyaz tülbentlerle örtülmüş gelinin etrafında dönmeye başlamış kına türküsünü söyleyerek...

``Kız anası ,kız anası...Hani bunun öz anası...

Bu türkü,kına türküsü söylenirken ,kızının yabana gideceğinin farkında olan kız tarafı ,özellikle annesi hüngür hüngür ağlar...

Adeta anneleri ağlatan,ağlatmak için yakılmış bir türküdür bu.. her düğünde farklı versiyonları olsa da söylenen.

KIZIN VE ANNENİN AĞLAYIŞLARI BİRBİRİNE KARIŞIRKEN ,YAKINLAR DA BU HÜZNE ORTAK OLMUŞ...O SIRADA KINA DA YAKILMIŞ ,ARTIK KIZ EVİNDEKİ BU SERENOMİ BİTMİŞTİ.

Bitmişti de kız evinin eğlenceleri ikinci günden başladılar.Gelen davul zurnanın biri kız evinde bırakılır, tekrar gerisin geri dönülürdü eve...Daha ikinci günün ağırlamaları devam edecek,uzak dostlar,tanıdıklar belki de bugün gelecekti...Düğün oldukça neşeli devam ediyordu ,gelenekleriyle birlikte...